

ΑΓΓ. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗ : ΦΡΟΣΩ ΝΟΤΑΡΑ

Ὁ λόγος ποῦ ἀνάγκασε τὸν κ. Βεάκη ν' ἀναβιβάσῃ τὸ ἔργο αὐτὸ ἀσφαλῶς δὲν μπορεῖ νὰ σχετίζεται μὲ ὅ,τι ὀνομάζομε καλλιτεχνικὴν ἐκλογὴν. Καὶ ἴσως μόνον τὸ γεγονὸς ὅτι ἀνήκει σὲ Ἑλληνα συγγραφέα, ὅτι ἀναβιβάζεται γιὰ πρώτη φορὰ καὶ ἀποτελεῖ τὸ μόνον θεατρικὸ ἔργο τοῦ ποιητοῦ τῶν «Μαύρων Κρίνων» ὁ ὁποῖος τόσο ἀργὰ ἀπεφάσισε νὰ σχετισθῇ μὲ τὸ θέατρο,—μπορεῖ κάπως νὰ δικαιολογήσῃ τὸν κ. Βεάκη διὰ τὴν ἀναβίβασιν. Περιεχόμενον πατριωτικῆς σημασίας ποῦ ἐκνευρίζει εἰς ἀπελπιστικὸν βαθμὸν. Ἐκεῖνο ποῦ τὸ σώζει κάπως εἶναι ἡ μεσαία πρῆξις, ἡ ὁποία ἐξαφανίζουσα σχεδὸν τὸ ἀφόρητον πατριωτικὸν στοιχεῖον δημιουργεῖ μιὰ κάποια ἀτμόσφαιρα τρόμου—ἐνὸς ἀνθρωπίνου συναισθήματος ὑπεράνω παντὸς συμβατισμοῦ—καὶ τὸ δυνατὸ παίξιμο τοῦ μοναδικοῦ Βεάκη, ποῦ ἄνευ αὐτοῦ ἢ παραστάσις τοῦ ἔργου τούτου θὰ κατήντα ἐκτάκτως ἐπικίνδυνος δι' ἀνθρώπους μὲ νεῦρα, μὲ ἀξιώσεις καὶ μὲ ὀνωτέραν αἴσθησιν.

Ἐργο ποῦ θὰ ὄφειλε νὰ εἶχε μίαν πλήρη κύκλωσιν γεγονότων—διότι εἰς αὐτὸ τὸ ἱστορικὸν εἶδος ἀνήκει—καὶ ποῦ ἀπῆτει μίαν ἰσχυρὰν μαεστρίαν εἰς τὴν ὀργάνωσιν καὶ τὸν μηχανισμόν, εἰς τὴν πυκνὴν καὶ μεθοδικὴν ἐξέλιξιν τοῦ μύθου γιὰ νὰ μπορέσῃ ἀφ' ἐνὸς νὰ δημιουργήσῃ ὅπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τὴν πλήρη ἀτμόσφαιραν τῆς τρικυμισμένης ἐκείνης περιόδου καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ ἐξαγνίσῃ—διὰ τὸν σημερινὸν θεατὴν—τὸν ἀμαρτωλὸν του πατριωτισμὸν διὰ τῆς ἀντιθέσεως τοῦ φυλετ κοῦ μίσους καὶ τῶν διωγμῶν, ἔργο λέγω, ποῦ ὄφειλε νὰ εἶχε ὅλ' αὐτὰ διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν τελείως καθωρισμένην σημασίαν ποῦ ἔχουν αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὰ ἔργα, παρουσιάσθη χωρὶς κανένα φῶς στὰ κυριώτερα σημεῖα τῶν ἀντιθέσεων.

Ὡς πρὸς τὴν ἐκτέλεση, ὁ κ. Βεάκης κατώρθωσε νὰ ἐμφυ-

σῆσιν ζωὴν ἐκεῖ ποῦ δὲν ὑπῆρχε καὶ νὰ δώσῃ δυνατὸ χροῶμα. Ὁ κ. Νέζερ δὲν ἦτο καὶ τόσο στὸ ρόλο του. Ἀπὸ τὴν κ. Μαρίκα Φιλιππίδη ἔλειψε τὸ εἰλικρινὲς παίξιμο. Συγχαρητήρια ἀξίζει ὁ ὑποδυθεὶς τὸν ρόλον τοῦ ἔραστοῦ κ. Λάμπρου. Μιὰ καλλιτεχνικὴ ἀξιοπρέπεια καὶ εἰλικρίνεια στὸ παίξιμο χαρακτηρίζει τὸν νέον αὐτὸν ξεχωριστά. Γιὰ ρόλους *jeune premier* συγκεντρώνει πολλὰ στοιχεῖα.